

Bevált a központosított fuvarozás

Munkaértekezletet tartott a MAV és az AKÖV

A MAV és az AKÖV együttes munkaértekezletet tartott tegnap délelőtti a MAV szegedi igazgatóságának tanácstermében. A munkaértekezleten részt vett Csákány Béla, a KPM Autóközlekedési Vezérigazgatóságának csoportvezetője, Elek Vidor, a Csongrád megyei tanács szállítási előadója, a MAV szegedi igazgatóságának, valamint a 7-es (Szolnok), a 8-as (Békéscsaba), a 9-es (Kecskemét) és a 10-es (Szeged) AKÖV felelős vezetői és illetékesei.

Az értekezleten két előadás keretében Kiss Károly, a MAV szegedi igazgatóságának igazgató helyettese és Csákány Béla számolt be a két vállalat 1964-ben végzett munkájáról, az együttműködés eredményeiről és tapasztalatairól, a MAV és az AKÖV komplexbrigád mozgalmának jelenlegi helyzetéről.

Fontos a kapcsolat

A központosított fuvarozás lényegében új, korszerű módszer — kezdte előadását Kiss Károly. — Olyan előírásaink vannak, melyek bevezetésével, teljesítésével a vasúti és a közúti fuvarozás lényegében végrehajthatja a népgazdasági szállítási feladatokat. A célkitűzésekben eddigi munkánk során sok eredményt értünk el. Jelentősen csökkent az adminisztrációs munka. A fuvarozási igényeket tervszerűbben tudjuk kielégíteni, javult az állomási rakodállványok, rakterületek kapacitásának kihasználtsága és csökkent a fuvarszközök várakozási ideje. A felsorolt eredmények mellett azonban meg kell állapítanunk azt is, hogy a központosítás nem mindezt vált be kellőképpen. A legfontosabb hiba talán a rakodási idő kedvezőtlen alakulásánál mutatható ki. Sok a késettől kezdett kocsik száma, valamint a késedelmes rakodások következtében jelentkező kocsidóra veszteség és kocsiálláspénz. Az áruszállítási teljesítmények kedvező, vagy kedvezőtlen alakulása nemcsak a vasút technikai berendezéseinek kapacitásától, a vasút szervezeti felépítésétől függ, hanem nagymértékben befolyásolja azt a MAV és a fuvarozók, valamint az AKÖV együttműködése is. Ha viszonylagosnak az 1964-es év munkájára, megállapíthatjuk: a legtöbb problémánk abból származik, hogy a vasút és az AKÖV egyes szervei között hiányzott a kedvező összehang.

Ezután Kiss Károly részletesen elemezte a központosított állomások jellemző rakodási adatait. Beszélt az egyes állomásokon kialakult elfuvarozási rendszer eredményeiről és hiányosságairól, a szerzett tapasztalatokról és felhívta a figyelmet a helyes kezdeményezések hasznosítására. Így például említette a 9-es számú AKÖV kezdeményezését, amely felhasználja a termelőszövetkezetek szabad munkasait és fogait, vagy például úgynevezett repülő brigádokat szervez, amelyek segítségével főként kisebb állomások 2-3 kocsi rakodásait oldják meg. Eppen így hasznos volt a budapesti rakodóbrigádok igénybevétele. A vasárnapi rakodóproblémát úgy lehetne megoldani — tanácsolta —, hogy a heti pihenőnapot egyes gyengébb munkanapokra kellene áthelyezni.

Néhány érdemes javaslat

Az AKÖV és a MAV munkakapcsolatának kialakításában sokat segítettek a Megyei Szállítási Bizottság és az MIESZ közlekedési szakcsoportja is.

Ezután Kiss Károly néhány javaslatot mondott el az együttműködés érdekében: — Helyesnek tartanám kooperációs értekezletek szervezését, melyet az AKÖV szervezne és tartana az érdekelte vállalatok és a vasút bevonásával. A MAV és az AKÖV közös brigádellenőrzéseket tarthatna olyan állomásokon, ahol az együttműködésre valamilyen panasz van. A központosított fuvarozásra kijelölt állomásainkon minél előbb felülvizs-

gáljuk a rakterületek megvilágítását és a rakodótér talajának állapotát. Teremtsünk kapcsolatot egymás part- és szakszervezeti vezetőivel. Egyes központosított állomásokon az AKÖV munkáját azzal is segíthetnénk, ha az új menetrendnek szerkesztésénél figyelembe vesszük az AKÖV szállítási lehetőségeit is. Jó volna, ha az építési anyagok szállítását — főként rövid távolságokra — közútra, illetve víziútra tudnánk áthelyezni. Szükségesnek tartjuk, hogy a közúti közlekedés a jövő évben az eddigihez képest jobban biztosítsa a vasúti tehermentesítést.

A központi fuvarozási rendszer eddigi eredménye és hibái ellenére is hasznosnak bizonyult, így feltétlenül további erőfeszítéseket kell tennünk annak továbbfejlesztése, megszilárdítása érdekében — fejezte be előadását Kiss Károly.

Ezután Csákány Béla beszámolt a MAV szegedi igazgatóságának területén levő 8-as, 9-es és 10-es AKÖV 1963-ban és 1964-ben végzett munkájáról.

Lényegesen rosszabb helyzetben vannak az igazgatóság területén levő autóközeledési vállalatok, mint az ország más területein. Amíg az egész országban az év első tíz hónapjában összesen 447 ezer 485, addig az igazgatóság területén 127 ezer 122 vagont árut rakott

ki és szállított rendeltetési helyére az AKÖV. A számos feladatnak azonban kisebb zökkenőkkel, de eleget tettek.

A két vállalat munkájának összehangolásában sokat segít az AVIG áruirányító szolgálat, továbbá az is, hogy az állományon kívüli keretből fizethették 50 százalékos felemelt bérrel ezideig az alkalmi rakodómunkásokat. A tömegáru irányvonatok közlekedtetése szintén jelentős segítség volt. Csak a szóban levő igazgatóság területére 647 ilyen irányvonalat érkezett, melynek kirakását sikerült zökkenő nélkül megszervezni.

Egyetlen vállalatunk sem tud annyira rakodómunkást felvenni állományába, amennyit engedélyeztünk részére — kezdte a jelenlegi problémák felsorolását Csákány Béla. — A létszámbeli oka részben bérezésből, részben pedig a kedvezőtlen szociális helyzetből adódik. Az 1960-as években 288 különböző rakodógépet kapott a vállalat, 1964-ben azonban leállt a gépesítés; mindössze egy rakodógépet kaptunk. Nagymértékben hátráltatja még munkánkat, hogy a központosított állomásokra sokszor lökészerűen érkezik az áru, s a helybeli szállító vállalatnál emiatt fennakadás, torlódás keletkezik.

Ezután került sor a vitára, melyben felszólalt Pateki Sándor, a 10-es AKÖV forgalmi szakosztályának vezető helyettese, Benedek Tibor, a MAV AVIG összekötője, Elek Vidor, Kazamér Károly, a 8-as AKÖV igazgatója, Almási Ferenc, a békéscsabai állomástönkökségi kereskedelmi osztályának vezetője, Máté János, a 7-es AKÖV főmérnöke, Detrich Oszkár, AVIG csoportvezető, Pusztai Zoltán, a 9-es AKÖV igazgató helyettese, Náfrádi György, a szegedi MAV kocsirakományú küldemények csoportvezetője. A hozzászólások sok értékes javaslattal és tanáccsal segítettek a határozati javaslat megfogalmazásában s így a két vállalat az AKÖV és a MAV együttműködését.

NYUGDÍJASOK KLUBJA — KERESKEDELMI ELLENŐRZÉS — FELNÖTTOKTATÁS — TÖMEGSPORT-SZERVEZÉS

Sokat fejlődött a szakmaközi bizottságok munkája

Falun és városban egyaránt fontos szerve a szakszervezetnek a szakmaközi bizottság, mely összefogja, a közös munkára készíti a különböző szakmákban dolgozó szakszervezeti tagokat. A szakmaközi bizottságok újjáélesztésük óta nagy fejlődésen mentek át Csongrád megyében is, s mindinkább betöltik feladatukat. Amint a Szakszervezetek Megyei Tanácsának elnöksége legutóbbi ülésén megállapította, a fejlődéshez jelentősen járult hozzá az is, hogy a pártszervezetek és a helyi tanácsok intenzíven támogatják a szakmaközi bizottságok munkáját. Különösen Szegeden, Váráshelyen, Makón, Csongrádon, Kiszomboron, Mórahalmon, Öttömösön, Tiszaszigeten, Kübekháza és Forráskúton jó az együttműködés közöttük.

A falusi szakmaközi bizottságok élénk kapcsolatot tartanak fent a tömegszervezetekkel is, rendezvényeket közösen szerveznek és a népfronttal, a KISZ-szel, Vöröskereszttel együtt igyekeznek részt vállalni az egész községet érintő, nagyobb feladatok elvégzésében. Különösen jelentős eredmények születtek oly módon a munkaszervezés és az egészségügyi felvilágosítás munkájában és az ifjúság-velelombban. Az eddiginél sokkal többet foglalkoznak a nyugdíjasokkal, Mórahalmon, Kiszomboron, Dorozsmán klubot hoztak létre számukra, s ezekbe szívesen fo-

gadják a tsz-nyugdíjasokat is.

A városi szakmaközi bizottságok elismerését érdemlő munkát végeztek a lakosságot, a szervezett dolgozókat közvetlen közelről érintő kommunális, kulturális, szociális és egészségügyi kérdések megoldásában. Sok segítséget adtak a helyi szerveknek a várospolitikai kialakításához. A városi szakmaközi bizottságok nagy számú társadalmi munkással dolgoznak, s képviselik magukat a tanácsok kereskedelmi, lakásgazdálkodási, egészségügyi s más albizottságaiban. Részt vesznek a kereskedelem társadalmi ellenőrzésében is.

A községi és városi szakmaközi bizottságok sokat tesznek azért, hogy minél több dolgozó vegyen részt a felnőttoktatásban, az általános iskola elvégzésére beszéljen rá őket, politikai iskolákat szerveznek iskolák. Az Analfabéták oktatását igen tapintatosan oldják meg. Kövegyen például kimennek a lakásra, s ott tanítják őket. Sok helyen fő-olvasó találkozókat, szabás-varrás tanfolyamokat rendeznek, mástul zenekart, fotoszakkort hoznak létre. Gondolnak a tömegsport támogatására is, Tömörkényen tekepályát, Dorozsmán röplabdapályát építettek. Több községben tornacságokat is rendeztek a helyeztetéket díjazták. A tapasztalat azt mutatja, hogy a helyi szervek megbecsülik és igénylik a szakma-

Nagykövetség Budapesten és Koppenhágában

A Magyar Népköztársaság és a Dán Királyság kormányai közös megegyezéssel elhatározta, hogy koppenhágai, illetve budapesti követségét nagykövetségi szintre emeli. (MTI)

KISZ vezetőképző rekezelet Szegeden

A KISZ Szeged városi bizottságának tanácstermében hétfőn egész napos értekezletet tartott a KISZ megyei bizottsága a megyei és Szeged középiskolai és szakmunkásképző intézeti KISZ tanácsadó tanárainak és KISZ titkárainak. Dr. Konecz János, a KISZ megyei bizottsága iskolai osztályának vezetője ismertette a vezetőképzés új kísérleti formáját és lényegét.

Megbeszélést tartottak a Szeged városi és a megyei középiskolai KISZ-szervezetek propagandistái részére is. Az elkövetkező időszak legfontosabb teendőiről dr. Lőkös Zoltánné, a KISZ megyei bizottsága nevelési osztályának vezetője, Bodó Károly, a KISZ megyei bizottságának munkatársa és Jóó Ferenc, a KISZ megyei bizottságának sportfelelőse tartott számukra előadást.

Diszdoktorrá avatták Molnár Eriket

Az Eötvös Lőránd Tudományegyetem aulájában hétfőn ünnepi közgyűlésen avatták diszdoktorrá a bölcsészettudományok terén végzett kimagasló munkásságáért — 70. születésnapja alkalmából — Molnár Erik akadémikus egyetemi tanárt.

Sötér István rektor megnyitó szavai után Sinkovics István, az egyetem bölcsészettudományi karának dékánja méltatta Molnár Erik professzor munkásságát.

Kicsi és nagy

Százhusz téglából nem lehet se házat, se gyárat építeni. Öt percnyi cigarettaszünet idején képtelenség egy gépkocsit részletesen megvizsgálni. Egy negyed órás maifutvarba nem megy tönkre egy vállalat sem. De ha mindez megszorozzuk százszal és ezerrel és millióval, hatalmas számok jönnek ki. Hiszen a nagy dolgokban, mint azok sejtjei, építőkövei, mindig a kicsik ezrei, milliói és milliárdjai lapulnak meg szerényen. Nálunk a kicsire mégis kevéske figyelem jut. Hozzászóltunk a nagy summához, nagyvonalúak lettünk, szemünk ritkán nyílik rá apróságokra. Még talán attól is tartunk, hogy ha ilyesmire szólunk, vllan kell a kicsinyesség vádját környezetünkben. Értéket gyáran elfogadjuk az intésre adott magyarázatot: „Ettől még nem bukik meg a szocializmus!” — „Lesz azért kéménie ennek a háznak!” — „Ha egy cseppet kimerünk a tengerből, az attól még tenger marad!”

Pedig hát úgy épül a ház, hogy téglát téglára rakunk, s úgy lesz a forint is, hogy fillért fillérré kuperunk.

Elég drága ellentmondása a mi munkánknak, hogy míg az egyik oldalon az anyag grammjait és négyzetcentimétereit folyik a tudatsz küzdelem, meg az idő másodpercéért, a másik oldalon ennek a küzdelemnek a kamatából jócskán elfolyik. Nem kártevő kéz szítja a sárba az apró értékeket, hanem a figyelem, a tudat sság hiánya, a káros és kényelmes nagyvonalúság. Kaptunk nemrégiben egy levelet, melyben azt panaszták fel egyik olvasónk, hogy az általa figyelemmel kísért szegedi lakóépítkezésnél annyi anyagot letöltöttek a földre, amiből egy ház mellett az ötdikre is futotta volna. Azután pedig megállunk kicsit a munkában és anyag után szaladgálunk.

Ez a szemlélet azonban nemcsak a munkában kísért. Az árát, a következményét anyagiakban lehet legjobban mérni és kifejezni, az igaz, de nem lapul-e ott a politikai magatartásban is? „Vagyunk mi már olyan emberek, hogy ne foglalkozunk minden aprósággal!” — vallják még sokan. „A nagy dolgokra kell összpontosítani a figyelmünket és az energiákat!” Pedig a politikai munkának se csak nagy „bankjegyei” vannak. Milyen hasznos, jól kamatozó módszer lehet az agitáció „aprópénz”? Szólni újra és újra, és schase elfáradni, sohase unni a felállítás, a magyarázás költőességét. Legyen a nézetek elterítése akármilyen csekély, legyen a gondolat bármily naív, ártatlan és ártalmatlan, pozitív irányba kell fordítani és formálni, újból és újból rekekezdve. Az ug anis, amit politikai apró munkának hívunk, manapság nem nagy erősségünk.

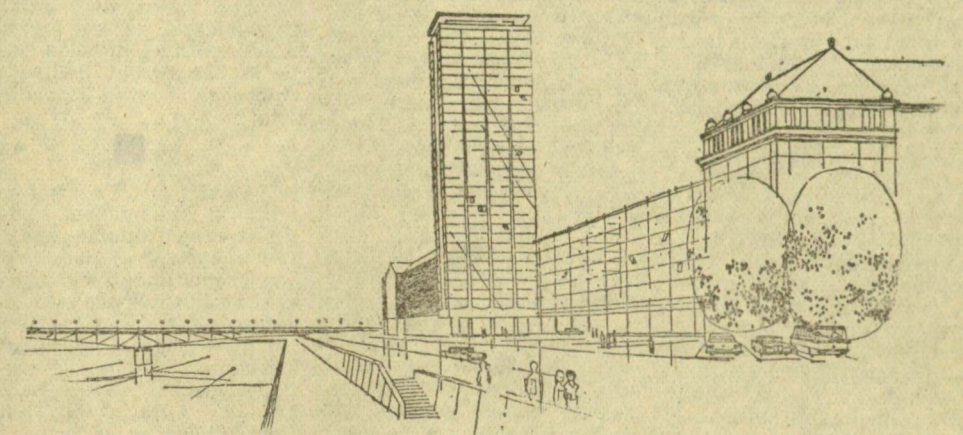
„Agitálni a mi eredményeink!” — „A vak is látja, hogy mi épült ebben az országban, s mit nőtt az életszínvonal, mit kell erről szüntelenül paplni?” — kérdezik a fáradékonyabb elvtársak. Pedig még nagyon sok okcs szíra van szükség, hogy mindenütt és mindenki megértse: mindannak, ami az országban történt, egy eszme és egy párt készítette a kovászt. Mindez nem véletlen műve, hanem a legnagyobb fokú tudatosság. S minél több a tudat: an ezért cselekvő emberek száma, annál ismertebb, s annál közelebb a jövő. Nem tartalmatlan frázis, nem szépen csengő szólam az, hogy a megértett és elfogadott eszme anyagi erővé válik. Minél több a cselekvésben a tudatos elem, annál értékeesebb annak következménye.

És a hibák? Számontartunk és osztályozunk kis és nagy hibákat. A nagyokra éreztetnünk figyelmünk, a kicsik fölött vagy elsiklunk, vagy „kiosztunk” őket egy-két szót és továbbmegyünk. Ha megismétlőnek, ha károsnak, ugyanígy teszünk. Arra már nem igen jut energiánk, hogy kijavításuk módját is figyelemmel kísérjük. Ez esetben is az lenne pedig a legfontosabb, hiszen a hibákat nem elsősorban azért szokás számba venni, hogy valakit elmarasztaljunk értük. A valódi és első cél a javítás, a tökéletesítés szándékának érvényesítése. Így a hibával szemben, bármilyen csekély is az, nagyon határo ot na, k méltatlannak kell lennünk, jóllehet eközben is megértőek és kíméletesek tudunk lenni egymással, dolgozó emberekkel, akik munkánk során ezeket is elkövetjük eg ekezetünkben.

Jól tudjuk, hogy kis és nagy dolgok nemcsak mennyiségi összefüggésben állnak egymással. Azon túl, hogy a kicsi nagyobb megbecsülése segít bennünket kezelebb a nagy célok megvalósításához, az is kizenekvő, hogy szízsességükben a minőség rangjára emelkedhetnek. S igaz is: minőséget fejtenek ki. A munkához való viszony, a munkaerőkölcs, a politikai öntudat és következetesség sokmóli lehetnek. S ha így tekintjük az „apróságokat”, akkor azt mondhatjuk: nem tehetünk különbséget kis és nagy dolgok között sem fontosságukban, sem becsületükben. Nagy ügyet is csak a kis dolgok szüntelen, lelkiismeretes, tökéletes elvégzésével lehet szolgálni.

Sz. S. I.

TORONYHÁZ A DUNA PARTJÁN

Népgazdaságunk húszéves távlati tervének egyik nagyjelentőségű beruházása a Budapesti Műszaki Egyetem fejlesztése. Talán az egész építkezés-komplexum érdekesebb része a harmincemeletes toronyház, melynek építési költsége hozzávetőlegesen 140 millió forint. Az egyetem központi igazgatósága és az elméleti

tanszékek helyezkednek majd el itt. Az előzetes tervek szerint nyolc, kibernetikus rendszerrel működő lift szállít a felre a hallgatókat és dolgozókat. A 4-es számú tanulmányi épület üvegházal kapcsolódik majd a toronyházhoz. Ebben az épületben talál otthonra az 1500 személyes nagy kongresszusi terem.